

Diskotéka? Spoločenský večer?

Spoločenský večer v Unic clube v Mlynskej doline v Bratislave dňa 09.07.1976 na ktorom bola naposledy videná Ľudmila Cervanová bola diskotéka, kde hrala hudobná skupina Elán. Tak to stojí vo vyšetrovacom spise, ktorý nielen gramaticky, ale aj obsahovo pripomína dielo žiaka pomocnej školy. Aj keď musím upozorniť, že eštebák Pálka, pôvodným povolaním pomocný krajčírsky robotník (RsDr. Vasil Biľak bol vyučený krajčír), mal ukončené tri ročníky meštianskej školy. Samozrejme okrem povinnej účasti v 2-ročnom inštitúte komunistického Ministerstva vnútra (tam zmaturoval za 5 mesiacov). O toto veľdielo oprel svoje rozhodnutie o vine obžalovaných aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v roku 2006.

V máji 2004 sme objavili v levočskom archíve MV ukrytý utajený dôkaz. Riadne spracovaný dôkaz z roku 1976, ktorý nemal čo ležať v archíve, ale mal byť súčasťou trestného spisu VV 38/76. Z tohto dôkazu je zrejmé, že Ľudmila Cervanová bola dňa 09.07.1976 vo večerných hodinách prítomná na ozajstnej diskotéke, teda zábave s reprodukovanou hudbou, nie na spoločenskom večierku, kde hrala živá kapela (pre potreby eštebáka Pálku hudobná skupina Elán).

Predkladám vám dôkazy. Dôkazy o tom, ako pracovala zvláštna skupina vybavená neobmedzenými právomocami. O tom, že zvláštna skupina nie je výmysel, ale eufemizmus komunistického gestapa, svedčí aj zápis z personálneho spisu plk. Pálku. Predkladám Vám dôkazy, ako dve udalosti s odstupom piatich rokov spojil dohromady režisér kauzy Cervanová plk. Eduard Pálka podľa scenáru prvého námestníka federálneho ministerstva vnútra generála Jána Pješčaka. Z personálneho spisu je taktiež zrejmé, že Pálka bol len vykonávateľom a poskokom generála Pješčaka. Pješčaka, ktorý bol postavený pred Československý súd po roku 1990 ako jeden z obžalovaných komunistických zločincov.

Úvahy používania totožnej terminológie Gestapa (sonderbehandlung) a štátnej bezpečnosti (zvláštna skupina) ponechávam na čitateľa. Z oboch je zrejmé, že prekračujú hranice zákona. Rovnako ako úvahu, ako mohol človek s neukončenou základnou školou strčiť do vrecka celú slovenskú vyšetrovateľskú elitu disponujúcu nielen kvalitným vzdelaním, ale aj tajnou službou so všetkými vymoženosťami s použitím spravodajských prostriedkov, armádou cca 80 000 policajtov s obrovským technickým zázemím vrátane vrtulníkov ministerstva vnútra. A to nespomínam rozpočet. Nákladmi 25 000 000.- Kčs investovanými do pátrania a sledovania sa stala Kauza Cervanová najnákladnejším kriminálnym prípadom v histórii bývalého Československa.

Len pre ilustráciu. Sovietmi vybudované jadrové silá na odpaľovanie rakiet v Míšove, Biline a Bělé pod Bezdědem aj s logistikou stáli tento štát 129 miliónov Kčs. Čo je to, to tajné pozadie Kauzy Cervanová? Dodnes sa československá verejnosť nedozvedela, kto bol hoden tejto astronomickej sumy. Či to boli záujmy Moskvy, pplk. Ing. Ľudovít Cervan, jeho dcéra, alebo Awni Hassan Husein.

A ako to bolo v skutočnosti? Boli to dve udalosti, ktoré spojil dohromady drobný a zlostný servilný eštabák.

Dňa 08.07.1976 to bol spoločenský večer s kapelou Jany Kociánovej, na ktorom sa zúčastnili francúzky Lýdia a Sylvia Cohen, Milan Andrášik a František Čerman a svedkovia Benová, Tokár, Hlavanda, Gallo, Antošovský a ďalší. A dňa 09.07.1976 diskotéka diskotékara Slovkoncertu Vladimíra Krajčoviča s reprodukovanou hudbou, na ktorej bola prítomná Ľudmila Cervanová a 315 svedkov. Ani jeden z týchto 315 svedkov žiadne francúzky so spoločnosťou na diskotéke nevidel a dokonca tam nevidel ani usporiadateľa Milana Antošovského, ktorý tento spoločenský večer organizoval a vykonával na ňom poriadkovú službu.

Udalosťou jedného večera boli výstredne oblečené francúzky tancujúce uprostred parketu, komunikujúce nielen so svojimi hosťami, ale aj so samotnými členmi kapely. Kapela Jany Kociánovej ich ceremoniálne vítala a opakovane im hrala na želanie. Podľa slov Františka Čermana nik z prítomných si ich prítomnosť v sále nemohol nevšimnúť. Sestry Cohen boli atraktívne mladé dievčatá vymykajúce sa z noriem našich stereotypov nielen oblečením, ale aj celkovým prejavom a správaním. Bol to ich spoločenský večer. Nie diskotéka, na ktorej bola prítomná i Ľudmila Cervanová.

Udalosťou druhého večera nebolo vôbec nič, čo by stálo za pozornosť. Dráma zavraždenej študentky sa začala odvíjať až po vyhlásení pátrania, teda na mieste a v čase, o čom účastníci diskotéky nemali ani tušenia.

Celoštátne pátranie po nezvestnej Ľudmile Cervanovej bolo vyhlásené dňa 12.07.1976.

Násilné vyšetrovanie, teda bezpodmienečné uzatvorenie prípadu pod dohľadom Generálneho tajomníka komunistického strany Československa a prezidenta republiky Gusáva Husáka, boli len rutinné normalizačné postupy, ktoré zákonné princípy vyšetrovania v zmysle požiadaviek Trestného zákona a Trestného poriadku nepripomenuli ani len v náznakoch. Bola to politicko-policajno-štátna perzekúcia a diverzia a rozpracovanie prísne utajovaných akcií štátnej bezpečnosti registrovaných pod názvami, "Kamera" a "Emigrant" podpísaných federálnym ministrom vnútra

Jaromírom Obzinom. Účelom týchto akcií bolo prišit' vraždu Cervanovej študentom, ktorých štátna bezpečnosť podozrievala z prevádzania československých štátnych občanov za železnú oponu, nie prípad vyšetriť a objasniť. V normalizačnom období komunisti opozíciu už nezatvárali z politických a náboženských dôvodov. Účty si s ňou vybavovala komunistická nomenklatúra jej kriminalizáciou.

Spojiť štvrtkový spoločenský večer s piatkovou diskotékou pomohol eštébakovi Eduardovi Pálkovi odstup času a tzv. nesprávna pamäť svedkov. Tento termín je vysvetliteľný psychológom. A samozrejme Ústredný výbor socialistického zväzu mládeže (na čele s jeho vtedajším riaditeľom Jurajom Tokárom, agentom Štátnej bezpečnosti). Nositeľ nielen radu Klementa Gottwalda, ale aj spôsobov Klementa. S odstupom piatich rokov dokázali pre potreby vyšetrovania a komunistického súdu protokolárne spojiť dva večery do jedného. Tým úplne doplietli svedkov, ktorí si pamätali na živú hudbu a tých, ktorí na diskotékara s reprodukovanou hudbou.

Predkladám vám dôkazy o spôsoboch, ktoré používali vyšetrovatelia štátnej bezpečnosti a ich súdy a ako sa na základe takýchto dôkazov v komunistickom štáte hnali ľudia až na šibenicu. A súdy, ktoré sa týchto spôsobov nezbavili do dnešných dní. Nie v päťdesiatych rokoch. V rokoch sedemdesiatych až do súčasnosti.

Dôkaz, s ktorým sa v roku 2006 odmietol oboznámiť Najvyšší súd SR (počas obnoveného pojednávania na Krajskom súde v Bratislave v rokoch 2002-2004 sme o existencii tohto dôkazu ešte nevedeli), hoci bol o jeho existencii informovaný advokátom JUDr. Allanom Bohmom. Dôkaz, na základe ktorého sme vzniesli i námietky zaujatosti voči senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podotýkam, že právny zástupca dnešnej hlavy JUDr. Milan Valašík, ktorý dozoroval trestné stíhanie kauzy Cervanová a ako žalobca žiadal na základe týchto dôkazov vykonať tresty smrti na troch zo siedmich obžalovaných nepochybne musel byť o týchto dôkazoch informovaný.

Priložene prikladám fotokópie vecných dôkazov, ktoré sú dnes už súčasťou trestného spisu. Len okrajovo podotýkam, že výpovede členov hudobnej skupiny Elán sa v spise nikdy nenachádzali ani nenachádzajú, pretože hudobná skupina Elán v tom čase ani neexistovala.

A úplne naostatok? Pánom sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uchádzačovi o titul Justičného Oskara z baru Bonanno JUDr. Štefanovi Michálikovi v roku 2013 podozrivom z korupcie, JUDr. Klimentovi, ktorý o našej vine rozhodol ešte predtým, než sa oboznámil so spisom a

JUDr. Hatalovi nedošlo, že hudobná skupina Elán vznikla v roku 1979. Je preto prinajmenej zarážajúce, ako mohla hrať 09.07.1976 na spoločenskom večierku v Unic clube v Mlynskej doline a ako mohol takéto logické diskrepancie stroviť NS SR.